TEISINGUMO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. birželio 20 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Apmokestinimas – SESV 63 straipsnis – Laisvas kapitalo judėjimas – Žyminis mokestis – Trumpalaikės apyvartinių lėšų operacijos – Paskolos gavėjai rezidentai ir nerezidentai – Skirtingas požiūris – Apribojimas“

Byloje C-420/23

dėl *Supremo Tribunal Administrativo* (Vyriausiasis administracinis teismas, Portugalija) 2023 m. gegužės 24 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2023 m. liepos 7 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Faurécia – Assentos de Automóvel Lda

prieš

Autoridade Tributária e Aduaneira

TEISINGUMO TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai P. G. Xuereb ir A. Kumin (pranešėjas),

generalinė advokatė J. Kokott,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Faurécia – Assentos de Automóvel Lda*, atstovaujamos *advogadas* M. D. Soares ir S. Soares,

– Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos P. Barros da Costa, H. Gomes Magno ir A. Rodrigues,

– Europos Komisijos, atstovaujamos P. Caro de Sousa ir W. Roels,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinės advokatės nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: portugalų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl SESV 18 ir 63 straipsnių ir SESV 65 straipsnio 3 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Faurécia – Assentos de Automóvel Lda* (toliau – *Faurécia*) ir *Autoridade Tributária e Aduaneira* (Mokesčių ir muitų administratorius, Portugalija) ginčą dėl žyminio mokesčio už trumpalaikes apyvartinių lėšų operacijas apmokestinimo.

Portugalijos teisė

3 Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos *Código do Imposto de Selo* (Žyminio mokesčio kodeksas, toliau – CIS) 1 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Žyminis mokestis taikomas visiems *Tabela Geral do Imposto do Selo* [(Bendrasis žyminio mokesčio tarifas)] nurodytiems aktams, sutartims, dokumentams, vertybiniams popieriams, raštams ir kitiems įvykiams ir teisinėms situacijoms, įskaitant nemokamą turto perleidimą.“

4 CIS 7 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Nuo žyminio mokesčio taip pat atleidžiami:

<…>

g) ne ilgesnės nei vienų metų finansinės operacijos, įskaitant su jomis susijusias palūkanas, jeigu jos skirtos tik apyvartinių lėšų trūkumui padengti ir kai jas vykdo rizikos kapitalo bendrovės (RKB) bendrovės bendrovėms, kuriose jos turi kapitalo dalių, ir finansinės operacijos, kurias kitos bendrovės atlieka jų kontroliuojamoms bendrovėms arba bendrovėms, kuriose jos turi ne mažiau kaip 10 % kapitalo su balsavimo teise arba kurių įsigijimo vertė pagal paskutinį patvirtintą balansą yra ne mažesnė kaip 5 000 000 EUR, ir finansinės operacijos, vykdomos bendrovei, su kuria jos yra susijusios kontrolės ar grupės santykiais;

<…>

2. 7 straipsnio 1 dalies g ir h punktai netaikomi, kai vienas iš dalyvių neturi buveinės ar faktinio valdymo centro nacionalinėje teritorijoje, išskyrus atvejus, kai kreditoriaus buveinė ar faktinis valdymo organas yra kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje arba valstybėje, kuriai taikoma su Portugalijos Respublika sudaryta sutartis dėl pajamų ir turto dvigubo apmokestinimo išvengimo; tokiu atveju teisė į atleidimą nuo mokesčio išlieka, nebent kreditorius anksčiau vykdė 7 straipsnio 1 dalies g ir h punktuose numatytą finansavimą, sudarydamas sandorius su užsienyje įsisteigusiomis kredito įstaigomis ar finansų bendrovėmis arba su nacionalinėje teritorijoje įsisteigusių kredito įstaigų ar finansų bendrovių filialais ar patronuojamosiomis bendrovėmis užsienyje.“

5 Bendrojo žyminio mokesčio tarifo 17 punktas „Finansinės operacijos“ suformuluotas taip:

„17.1. Už kredito naudojimą lėšų, turto ir kitų vertybinių popierių forma, suteikiant kreditą bet kokiu pagrindu, įskaitant skolų perleidimą, faktoringą ir apyvartinių lėšų operacijas, kai jos apima bet kokį perėmėjo, nario ar skolininko finansavimą, o sutarties galiojimo termino pratęsimas visada laikomas nauju kredito suteikimu, atsižvelgiant į jo atitinkamą vertę ir į trukmę:

<…>

17.1.4. Kaip einamoji sąskaita, banko sąskaitos pereikvojimas arba kita forma naudojamo kredito, kurio naudojimo trukmė nėra nustatyta ir negali būti nustatyta, atveju atsižvelgiant į mėnesio vidurkį, gautą sudėjus kiekvieną mėnesį užfiksuotą likutį, padalytą iš 30 – 0,04 %.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

6 Portugalijoje įsteigta bendrovė *Faurécia* veikia automobilių priežiūros pramonėje. Kai klostėsi pagrindinės bylos faktinės aplinkybės, ji priklausė bendrovėms *Faurécia Investments SA* (99,99 %) ir *Financière Faurécia SA* (0,01 %), kurios abi įsteigtos Prancūzijoje ir priklausė tai pačiai grupei (toliau – grupė *Faurécia*).

7 Siekdami užtikrinti *Faurécia* grupės iždo valdymą, 2000 m. vasario mėn. šios grupės subjektai pasirašė centralizuotą iždo valdymo susitarimą („cash pooling“), pagal kurį *Financière Faurécia* buvo atsakinga už šį valdymą. Pagal šį susitarimą tam tikrų *Faurécia* grupės subjektų apyvartinių lėšų perviršis turėjo būti pervestas į *Faurécia Investments* sąskaitą suteikiant paskolas su palūkanomis, o ši vėliau šiomis lėšomis padengdavo kitų *Faurécia* grupės subjektų apyvartinių lėšų poreikius.

8 Šiomis aplinkybėmis *Faurécia*, kaip paskolos davėja, ir *Faurécia Investments*, kaip paskolos gavėja, sudarė paskolos sutartį. Pagal šią sutartį, įsigaliojusią 2011 m. sausio 1 d., *Faurécia Investments* suteikė vienų metų atnaujinamo kredito paskolą, kurios suma negalėjo viršyti 65 mln. EUR, už palūkanas, apskaičiuojamas kiekvieno mėnesio pabaigoje pagal mėnesinį kredito panaudojimą. Ši sutartis vėliau buvo kelis kartus iš dalies pakeista, be kita ko, dėl jos trukmės ir maksimalios paskolos sumos.

9 2019 m. atlikęs keturis mokestinius patikrinimus už 2014–2017 mokestinius metus, mokesčių ir muitų administratorius perskaičiavo mokestį, nes manė, kad tokioms *Faurécia* paskolos suteikimo operacijoms taikomas žyminis mokestis.

10 Atmetus *Faurécia* administracinį skundą dėl šio perskaičiuoto mokesčio, ji pateikė *Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD*) (Mokesčių arbitražo teismas (Administracinio arbitražo centras – CAAD), Portugalija) skundą, grindžiamą, be kita ko, SESV 18 ir 63 straipsniuose įtvirtintų nediskriminavimo ir laisvo kapitalo judėjimo principų pažeidimu. 2020 m. lapkričio 3 d. šis arbitražo teismas priėmė sprendimą, juo atmetė *Faurécia* ieškinį. Ankstesniame 2020 m. spalio 6 d. sprendime, susijusiame su tomis pačiomis šalimis, tomis pačiomis faktinėmis aplinkybėmis ir kuris priimtas remiantis nacionalinės teisės aktais, kurie liko nepakitę, minėtas arbitražo teismas nusprendė, kad žyminio mokesčio rinkimas prieštarauja laisvam kapitalo judėjimui.

11 *Faurécia* apskundė 2020 m. lapkričio 3 d. *Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)* [Mokesčių arbitražo teismas (Administracinio arbitražo centras – CAAD)] sprendimą *Supremo Tribunal Administrativo* (Vyriausiasis administracinis teismas, Portugalija), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme, remdamasi tuo, kad šis sprendimas prieštarauja 2020 m. spalio 6 d. to paties arbitražo teismo priimtam sprendimui.

12 Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti atitinkamų CIS nuostatų atitiktį Sąjungos teisei. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslino, kad iš principo atleidimas nuo žyminio mokesčio, numatytas CIS 7 straipsnio 1 dalies g punkte, taikomas pagrindinėje byloje nagrinėjamoms finansinėms operacijoms. Vis dėlto CIS 7 straipsnio 2 dalis apriboja šio atleidimo nuo mokesčio taikymo sritį, nes jis netaikomas, kai vienas iš dalyvių neturi buveinės ar faktinio valdymo organo Portugalijoje.

13 Nors CIS 7 straipsnio 2 dalyje numatyta atleidimo nuo mokesčio netaikymo išimtis, ji galėtų būti taikoma tik tuo atveju, jei kreditoriaus buveinė ar faktinis valdymo organas būtų kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje arba valstybėje, su kuria Portugalijos Respublika yra sudariusi sutartį dėl pajamų ir kapitalo dvigubo apmokestinimo išvengimo. Nagrinėjamu atveju kreditorius, t. y. *Faurécia*, turi buveinę Portugalijoje, todėl šiai bendrovei netaikoma minėta išimtis.

14 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas priduria, kad 2020 m. spalio 6 d. sprendime *Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (Centro de Arbitragem Administrativa) – CAAD)* (Mokesčių arbitražo teismas (Administracinio arbitražo centras – CAAD)) nusprendė, kad pagal CIS 7 straipsnio 2 dalį ribojamas laisvas kapitalo judėjimas, nes iš kitų valstybių narių rezidentų atimama galimybė, kiek tai susiję su žyminiu mokesčiu, pasinaudoti Portugalijoje sudarytoms paskoloms taikomu atleidimu nuo mokesčio.

15 Vis dėlto 2020 m. lapkričio 3 d. sprendime aplinkybė, kad nagrinėjamu atveju žyminio mokesčio mokėtojas yra kreditorius, t. y. *Faurécia*, o ne Prancūzijoje įsisteigęs skolininkas, buvo laikoma lemiama, siekiant padaryti priešingą išvadą nei padarytoji 2020 m. spalio 6 d. sprendime. 2020 m. lapkričio 3 d. sprendime *Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (Centro de Arbitragem Administrativa) – CAAD)* (Mokesčių arbitražo teismas (Administracinio arbitražo centras – CAAD)) nusprendė, kad, kiek tai susiję su žyminiu mokesčiu, Portugalijoje reziduojantys kreditoriai mokesčių požiūriu nėra vertinami skirtingai pagal jų paskolų gavėjų pilietybę ar rezidavimo vietą.

16 Šiomis aplinkybėmis *Supremo Tribunal Administrativo* (Vyriausiasis administracinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar SESV 18, 63 straipsniuose ir 65 straipsnio 3 dalyje įtvirtintus nediskriminavimo ir laisvo kapitalo judėjimo principus atitinka [CIS] 7 straipsnio 2 dalies nuostata, pagal kurią nuo žyminio mokesčio atleidžiamos trumpalaikės apyvartinių lėšų operacijos tarp dviejų subjektų, kurie yra Portugalijos rezidentai, arba operacijos, kai paskolos gavėjas yra Portugalijos rezidentas (o kreditorius – Europos Sąjungos rezidentas), bet ne operacijos, kai paskolos gavėjas (skolininkas) yra <…> Sąjungos valstybės narės rezidentas, o paskolos davėjas (kreditorius) – Portugalijos rezidentas?“

Dėl prejudicinio klausimo

17 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar SESV 18, 63 straipsniai ir 65 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiamos valstybės narės teisės nuostatos, pagal kurias nuo žyminio mokesčio atleidžiamos trumpalaikės apyvartinių lėšų operacijos, kai jose dalyvauja du šioje valstybėje narėje įsteigti subjektai arba kai paskolos gavėjas yra joje įsteigtas, tačiau neatleidžiami, kai paskolos davėjas yra įsteigtas šioje valstybėje narėje, o paskolos gavėjas – kitoje valstybėje narėje.

Dėl taikytinų principų ir laisvių

18 Pirmiausia reikia priminti, kad SESV 18 straipsnis savarankiškai taikomas tik tose Sąjungos teisės reglamentuojamose srityse, kurioms SESV nenumatyta specialių nediskriminavimo taisyklių (2021 m. kovo 18 d. Sprendimo *Autoridade Tributária e Aduaneira (Nekilnojamojo turto vertės prieaugio mokestis)*, C-388/19, EU:C:2021:212, 20 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

19 SESV 63 straipsnyje, be kita ko, numatyta speciali nediskriminavimo taisyklė laisvo kapitalo judėjimo srityje (2021 m. kovo 18 d. Sprendimo *Autoridade Tributária e Aduaneira (Nekilnojamojo turto vertės prieaugio mokestis)*, C-388/19, EU:C:2021:212, 21 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Be to, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad paskolos, kurias rezidentai suteikė nerezidentams, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, yra kapitalo judėjimas, patenkantis į SESV 63 straipsnio taikymo sritį (šiuo klausimu žr. 1999 m. spalio 14 d. Sprendime *Sandoz*, C-439/97, EU:C:1999:499, 7 punktą).

20 Vadinasi, prejudicinį klausimą reikia nagrinėti atsižvelgiant tik į SESV 63 straipsnį.

Dėl laisvo kapitalo judėjimo

21 SESV 63 straipsnio 1 dalyje apskritai draudžiamas kapitalo judėjimo tarp valstybių narių ribojimas. Tarp šia nuostata draudžiamų laisvo kapitalo judėjimo apribojimo priemonių yra tos, kurios gali atgrasyti nerezidentus investuoti tam tikroje valstybėje narėje arba šios valstybės narės rezidentus tai daryti kitose valstybėse (2023 m. balandžio 27 d. Sprendimo *L Fund*, C-537/20, EU:C:2023:339, 42 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

22 Nagrinėjamu atveju iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad Portugalijos rezidento suteiktų paskolų atveju CIS numatytos skirtingos apmokestinimo taisyklės, atsižvelgiant į tai, ar paskolos gavėjas reziduoja Portugalijoje, o atleidimas nuo žyminio mokesčio įtvirtintas tik pirmuoju atveju.

23 Dėl tokio skirtingo požiūrio Portugalijos rezidentams investicijos, kaip antai paskolų teikimas užsienyje, tampa mažiau patrauklios, palyginti su Portugalijos teritorijoje atliekamomis investicijomis. Šis skirtingas vertinimas taip pat turi ribojamąjį poveikį paskolos gavėjams nerezidentams, nes sudaro jiems kliūtį pritraukti kapitalą iš Portugalijos, su kuria paskolos gavėjai rezidentai nesusiduria.

24 Šiomis aplinkybėmis neturi reikšmės aplinkybė, kad pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamus Portugalijos teisės aktus žyminiu mokesčiu apmokestinamas Portugalijoje įsisteigęs paskolos davėjas, o ne kitoje valstybėje narėje įsteigtas paskolos gavėjas. Iš tiesų to, kad naudojimasis laisvu

kapitalo judėjimu tampa mažiau patrauklus dėl nacionalinės mokesčių teisės aktų, kuriais skirtingai vertinama vidaus situacija ir tarpvalstybinė situacija, savaime pakanka, kad būtų nustatytas apribojimas.

25 Be to, Portugalijos vyriausybės argumentas, kad žyminis mokestis nėra mokesčių našta paskolos davėjui, taip pat negali įrodyti laisvo kapitalo judėjimo apribojimo nebuvimo, nes būtent paskolos gavėjai faktiškai moka mokestį, nors paprastai turi galimybę atskaityti šį mokestį taikant pelno mokestį.

26 Žinoma, kaip savo rašytinėse pastabose nurodė pati ieškovė pagrindinėje byloje, galiausiai žyminį mokestį moka paskolos gavėjas arba dėl to, kad paskolos davėjas perkelia jam šio mokesčio naštą, arba dėl to, kad mokesčio iš jo tiesiogiai reikalaujama, jei apmokestinamasis asmuo nesumoka šio mokesčio. Vis dėlto, pirma, ši išvada nekeičia aplinkybės, kad pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamas nacionalinės teisės nuostatas žyminiu mokesčiu apmokestinamas paskolos davėjas. Antra, bet kuriuo atveju, kaip pažymėta šio sprendimo 23 punkte, šios taisyklės turi ribojantį poveikį ne tik paskolų davėjams rezidentams, bet ir paskolų gavėjams nerezidentams.

27 Nacionalinės teisės nuostatos, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, yra laisvo kapitalo judėjimo apribojimas, kuris iš principo draudžiamas pagal SESV 63 straipsnį.

28 SESV 65 straipsnio 1 dalies a punkte įtvirtinta, kad SESV 63 straipsnio nuostatos nepažeidžia valstybių narių teisės taikyti atitinkamas savo mokesčių įstatymų nuostatas, pagal kurias skiriami mokesčių mokėtojai dėl jų skirtingos situacijos gyvenamosios vietos arba kapitalo investavimo vietos.

29 Iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad SESV 65 straipsnio 1 dalies a punktas, kaip nukrypstanti nuo pagrindinio laisvo kapitalo judėjimo principo nuostata, turi būti aiškinamas siaurai. Taigi ši nuostata negali būti aiškinama taip, kad kiekviena mokesčių įstatymų nuostata, pagal kurią skiriami mokesčių mokėtojai pagal jų rezidavimo vietą arba valstybę narę, kurioje investuotas jų kapitalas, automatiškai suderinama su Sutartimi (2023 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Autoridade Tributária e Aduaneira (Nekilnojamojo turto vertės prieaugio mokestis)*, C-472/22, EU:C:2023:880, 27 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

30 Iš tiesų skirtingas požiūris, leidžiamas pagal SESV 65 straipsnio 1 dalies a punktą, remiantis to paties straipsnio 3 dalimi neturi sudaryti savavališko diskriminavimo ar paslėpto apribojimo. Taigi Teisingumo Teismas nusprendė, kad toks skirtingas požiūris leidžiamas, jeigu jis susijęs su objektyviai nepanašiomis situacijomis arba pateisinamas privalomuoju bendrojo intereso pagrindu (2023 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Autoridade Tributária e Aduaneira (Nekilnojamojo turto vertės prieaugio mokestis)*, C-472/22, EU:C:2023:880, 28 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

31 Be to, pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją tarpvalstybinės ir valstybės narės vidaus situacijos panašumas turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į atitinkamomis nacionalinėmis nuostatomis siekiamą tikslą, jų dalyką ir turinį. Siekiant nustatyti, ar skirtingas požiūris, atsirandantis taikant nagrinėjamus teisės aktus, atspindi objektyvų situacijų skirtumą, turi būti atsižvelgiama tik į atitinkamus tokiais teisės aktais įtvirtintus atskyrimo kriterijus (2023 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Autoridade Tributária e Aduaneira (Nekilnojamojo turto vertės prieaugio mokestis)*, C-472/22, EU:C:2023:880, 29 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

32 Šiuo klausimu, pirma, nei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nei Portugalijos vyriausybė nepatikslino tikslo, kurio siekiama pagrindinėje byloje nagrinėjamais nacionalinės teisės aktais iš dalies atleidžiant nuo žyminio mokesčio.

33 Vienintelis pagrindinėje byloje nagrinėjamose nacionalinės teisės nuostatose įtvirtintas atskyrimo kriterijus yra pagrįstas paskolos gavėjo rezidavimo vieta, nes trumpalaikės apyvartinių lėšų operacijos atleidžiamos nuo žyminio mokesčio, kai jos susijusios su dviem Portugalijoje įsteigtais subjektais arba kai paskolos gavėjas yra įsisteigęs Portugalijoje, bet ne tuo atveju, kai paskolos gavėjas yra įsisteigęs kitoje valstybėje narėje.

34 Vis dėlto, kaip savo rašytinėse pastabose nurodė Komisija, Portugalijoje taikomo žyminio mokesčio atveju paskolos gavėjui rezidentui suteikta paskola atrodo panaši į paskolą, suteiktą paskolos gavėjui nerezidentui, nes šis mokestis apskaičiuojamas pagal kiekvieną sandorį atskirai ir jam taikomas fiksuotas mokesčio tarifas, atsižvelgiant į konkrečias operacijos aplinkybes.

35 Taigi, atsižvelgiant į pagrindinėje byloje nagrinėjamų nacionalinės teisės nuostatų dalyką ir turinį, neatrodo, kad dėl jų atsirandantis skirtingas požiūris būtų grindžiamas objektyviu situacijų skirtumu, tačiau tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

36 Be to, nei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nei Portugalijos vyriausybė nenurodė privalomojo bendrojo intereso pagrindo, kuris pateisintų šiomis teisės nuostatomis nustatytą apribojimą.

37 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad SESV 63 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiamos valstybės narės teisės nuostatos, pagal kurias nuo žyminio mokesčio atleidžiamos trumpalaikės apyvartinių lėšų operacijos, kai jose dalyvauja du šioje valstybėje narėje įsteigti subjektai, tačiau neatleidžiamos, kai paskolos gavėjas yra įsteigtas kitoje valstybėje narėje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

38 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (šeštoji kolegija) nusprendžia:

SESV 63 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiamos valstybės narės teisės nuostatos, pagal kurias nuo žyminio mokesčio atleidžiamos trumpalaikės apyvartinių lėšų operacijos, kai jose dalyvauja du šioje valstybėje narėje įsteigti subjektai, tačiau neatleidžiamos, kai paskolos gavėjas yra įsteigtas kitoje valstybėje narėje.

Parašai.